

Projekt

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIAŁYSTOK

z dnia 2020 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy, położonej w Białymstoku na osiedlu nr 24 – Dziesięciny I

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) uchwała się, co następuje:

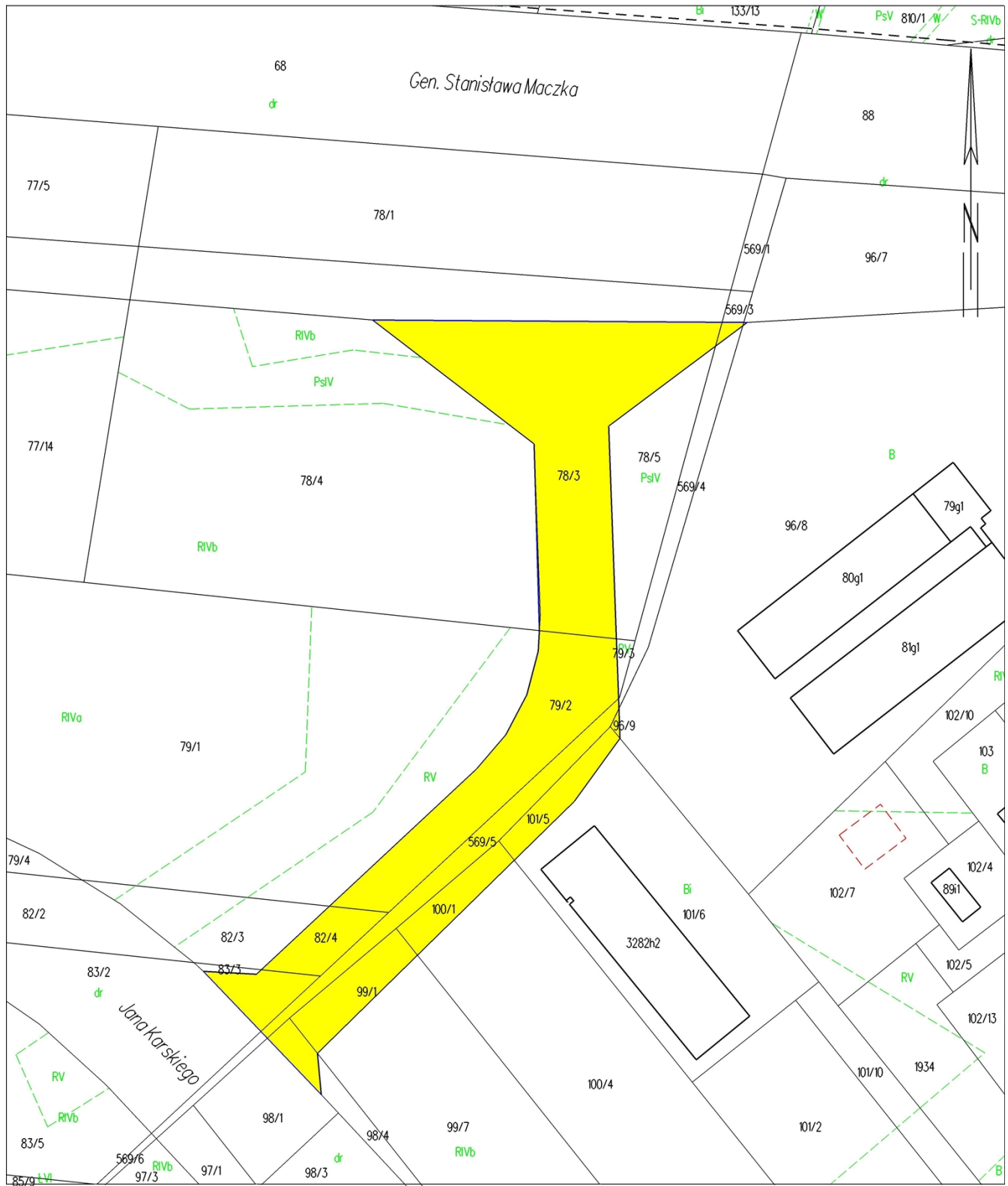
§ 1. Ulicy, położonej w Białymstoku na osiedlu nr 24 – Dziesięciny I, w obrębie nr 2 – Wysoki Stoczek, obejmującej działki o numerach geodezyjnych: 79/2, 82/4, 96/9, 99/1, 100/1, 101/5 oraz części działek o numerach geodezyjnych: 78/3, 83/2, 98/1, 569/5, oznaczonej kolorem żółtym na mapie stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały, nadaje się nazwę – **gen. Gustawa Orlicz-Dreszera**.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Białegostoku.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Łukasz Prokorym

UZASADNIENIE

Nadanie nazwy ulicy imieniem *gen. Gustawa Orlicz-Dreszera* podyktowane jest chęcią uhonorowania żołnierza Legionów Polskich, członka Polskiej Organizacji Wojskowej, kawalerzystę, generała dywizji Wojska Polskiego, uczestnika I wojny światowej i walk o niepodległość Polski w wojnie z bolszewikami.

Prezentowana nazwa – *gen. Gustawa Orlicz-Dreszera* pochodzi z *Wykazu proponowanych nazw ulic i placów miasta Białegostoku*.

Planowana do nazwania ulica położona jest w obrębie nr 2 – Wysoki Stoczek na działkach oznaczonych numerami geodezyjnymi: 79/2, 82/4, 96/9, 99/1, 100/1, 101/5 oraz na częściach działek o numerach geodezyjnych: 78/3, 83/2, 98/1, 569/5, stanowiących własność Skarbu Państwa.

Gustaw Konstanty Orlicz-Dreszer urodził się 2 października 1889 r. w Jadowie. Dreszerowie przybyli do Królestwa Polskiego z Niemiec w pierwszej połowie XIX w. i szybko się spolonizowali. Młody Gustaw otrzymał staranne, patriotyczne wychowanie i już w młodości zaangażował się w działalność niepodległościową. Działal w niepodległościowych organizacjach paramilitarnych (Zakon Rycerski, Związek Armia Polska, Związek Walki Czynnej, drużyny Sokoła). W 1914 r. został zmobilizowany do armii rosyjskiej, jednak wkrótce zdezerterował i wstąpił do Legionów Józefa Piłsudskiego (oddział Beliny-Prażmowskiego). W 1920 r. otrzymał nominację na pułkownika. Brał udział w wojnie polsko-sowieckiej w ofensywie na Wilno, w walkach na Polesiu oraz pod Beresteczkiem i Brodami (przeciw Armii Konnej Budionnego), zdobywając najwyższe odznaczenia bojowe. W niepodległej Polsce skupił się na organizacji i szkoleniu wojska. W 1923 r. otrzymał stopień generała brygady, a po przewrocie majowym, w którym stał po stronie Piłsudskiego, wraz z awansem na generała dywizji dostał stanowisko inspektora armii. W tym samym roku został prezesem Zarządu Głównego Ligi Morskiej i Kolonialnej, a w 1936 pierwszym inspektorem Obrony Powietrznej Państwa.

Zginął w katastrofie lotniczej pod Orłowem 16 lipca 1936 r.

Przez jego śmierć Polska straciła wielkiego patriotę. Na cmentarzu Marynarki Wojennej na Okywiu w Gdyni, gdzie został pochowany, żegnały go olbrzymie rzesze ludzi: wojskowi, działacze Ligi Morskiej i Kolonialnej, zetowcy, młodzież, najwyższe władze państwowe m.in.: prezydent Ignacy Mościcki, marszałek Edward Rydz-Śmigły, marszałek Sejmu Stanisław Car, marszałek Senatu Aleksander Prystor i przedstawiciele państw obcych. Bolesław Wieniawa-Długoszowski w mowie pożegnalnej nad trumną powiedział m.in.: *Ten Żołnierz, Żołnierz prawy, Żołnierz nieskalany, dowódca świetny, żadnej nie zostawił materialnej schedy, jak prawemu Żołnierzowi przystoi, ale nosił on w sercu skarb nieprzebrany, skarb miłości do Ojczyzny, energii i pracy, który wszystkich miał się obowiązków i wszystkie wypełniał ponad obowiązek dla dobra Armii i Ojczyzny.*

Biorąc pod uwagę powyższe, podjęcie stosownej uchwały jest zasadne.